

Lui

Aurora Cristea

De n-aș avea în lume, de n-aș avea uitarea
Din inimă să-mi spele, cu patos frământarea
Aș crede mai mereu că-n viață astă-ntreagă
Sunt simplu lut aprins ce nu se mai încheagă.

Mă simt un vas topit, o luntre în derivă
Ce nu-mi mai aparțin nici mie, dimpotrivă,
Sunt naufragiat pe-o insulă din mare
Și clipele mi-s grele și visele amare.

Privirea mi-o ridic spre cerul plumburiu
E noapte-n mine, Doamne, și nu pot să descriu
Cum mi se pare drumul pe care-acum pășesc
Ca un etern supliciu ce-n taină-l ispășesc.

Și simt în jurul meu o ploaie, o furtună
Când norii tot mai negri în jurul meu se-adună
Să-mi smulgă chiar din suflet, brutal și odios
O ultimă nădejde, aceea în Hristos.

Să nu m-abadonezi, să nu mă lași în lume
Grămadă de atomi ce-s lepădați anume,
Să Te apleci asupră-mi cu dor mistuitar
Și să-mi șoptești cu drag: Îți sunt Mântuitar!